

Arrest

nr. 301 629 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 juni 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 juli 2023 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen heeft u de Libische nationaliteit en bent u op 25 mei 1995 geboren in Tripoli, Libië. U bent een moslim van Arabische origine. U groeide op in Qasr Bin Ghashir, Tripoli. Uw broer Salem sloot zich in de periode 2011 – 2012 aan bij de milities van Misrata. U werkte als verkeerspolitie van 2015 tot 2018 of 2019. U legde uw functie neer omdat het u niet interesseerde. U kreeg bovendien last van uw rug door het vele rechtstaan. In 2017 ging u drugs en alcohol kopen in Geriyaan. Op de terugweg werd u aan een controlepost tegengehouden door de Kaniyat militie en ze vonden uw illegale waren. U werd meegenomen en naar hun kantoor overgebracht. U werd drie maanden opgesloten en vervolgens mocht u beschikken.

U ging aan de slag als zelfstandige in een winkel. In 2019 werd u meegenomen door de Kaniyat militie. Ze waren op zoek naar uw broer S. omwille van zijn activiteiten bij de militie van Misrata ten tijde van de opstand tegen Moamar Khadaffi. U werd meegenomen en opgesloten op verschillende locaties in Tarhuna. U werd er geslagen en gemarteld. Ze braken uw arm. In juni 2020 werd Tarhuna bevrijd door de GNA (Government of National Accord), waarna u vrijgelaten werd. Uw opgelopen breuk genas niet naar behoren, waarna het bot na uw vrijlating opnieuw gebroken en geopereerd moest worden.

Uw oom N.A.E.J. werd in 2020 ontvoerd door de Kaniyat militie. Deze militie was op zoek naar uw oom A., broer van N.A.E.J., die van 2011 tot 2012 meegestreden had met de zgn. ‘rebellen van 17 februari’. Daar ze A. niet konden vinden, namen ze N.A.E.J. mee. Hij werd uiteindelijk in april 2023 teruggevonden in een massagraf in Tarhuna.

U verliet Libië begin 2022. U reisde legaal naar Tunesië. U had een visum voor Spanje en vloog vanuit Tunesië naar Madrid. U reisde een maand later naar België waar u op 13 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van de eerste pagina van uw paspoort, een geboorteakte, een rijbewijs, foto's van uw rug en van uw arm en een medisch attest in verband met uw longen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar België gereisd bent en dat u uw paspoort kort na uw aankomst in België heeft verbrand (CGVS p.21). Een paspoort is een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw reisbewegingen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft verbrand, duidt uw gedrag hoe dan ook op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verbranden van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de

door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verbrandt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden. Uw verklaring dat u uw paspoort verbrandde omdat u bang was en niet meer wilde terugkeren, kan dit niet vergoelijken (CGVS p.21).

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Libië in eerste instantie een vrees koestert gelinkt aan de algemene veiligheidssituatie in het land. Voorts denkt u geen werk te kunnen vinden en vreest u om tegengehouden te worden aan een controlepost (CGVS p.20). U kon echter niet concretiseren waarom net ù tegengehouden zou worden aan een controlepost. U verklaarde dat ze zoeken naar drugs en de mensen voor het minste arresteren (CGVS p.20). U voegde er aan toe dat u, wanneer u geen drugs vervoerde, geen concrete problemen voorzag aan controleposten (CGVS p.20). Dat het aldus volstaat om geen drugs te vervoeren om problemen aan een controlepost te vermijden, moge duidelijk zijn.

De problemen die u aanhaalde gelinkt aan de Kaniyat militie kunnen evenmin overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2019 opgepakt werd omwille van de activiteiten van uw broer Salem bij de militie van Misrata in de periode 2011 – 2012 (CGVS p.11). Uw verklaringen zijn evenwel niet consistent, wat de geloofwaardigheid ervan danig aantast. Zo verklaarde u initieel dat u zo gauw u meegenomen werd, overgebracht werd naar de centrale veiligheidsdienst in Tarhuna (CGVS p.13, p.16). U wijzigde vervolgens uw verklaringen en stelde dat u initieel een week of tien dagen in uw wijk zelf vastgehouden werd en vervolgens pas naar Tarhuna overgebracht werd (CGVS p.17). Daar u verklaarde dat de ondervragingen plaatsvonden vlak na uw arrestatie kan er aangenomen worden dat u wel consistent zou kunnen aangeven waar u op dat moment vastgehouden werd. U slaagde hier niet in hetgeen uw geloofwaardigheid ondermijnt. Voorts stelde u dat u onder marteling ondervraagd werd. Men wilde weten waar uw broer was. U antwoordde hen dat hij in Tripoli was. De militieleden vroegen echter niet door. Aangezien u aangaf dat u wist waar uw broer was, is het toch zeer merkwaardig dat er geen specifieke locatie ontfutseld werd, zodat ze indien mogelijk hem toch zouden arresteren (CGVS p.13, p.14). Verder werd er klaarblijkelijk niet veel anders gevraagd. Er werden een drietal vragen gesteld, verder niets. Ook dit kan niet overtuigen. Het is voor de hand liggend dat er ook andere elementen bevroegd zouden worden moest men u meenemen om zo uw broer te kunnen arresteren, zoals bijvoorbeeld zijn werkplaats of courante verplaatsingen, teneinde uw broer te lokaliseren. Uit uw verklaring blijkt immers dat uw broer vrachtwagenchauffeur is, hetgeen impliceert dat hij frequent op verplaatsing is en bijgevolg niet zo'n moeilijk doelwit is. Hij maakte ritten tussen Algerije, Tunesië en Libië (CGVS p.9). Het is aldus niet aannemelijk dat de Kaniyat militie genoeg zou nemen met uw antwoord moesten ze u daadwerkelijk opgepakt hebben om te weten te komen waar uw broer was. Bovendien stelde u dat u in 2017 omwille van drugsfeiten gearresteerd werd door de Kaniyat. Na een paar maanden detentie kon u beschikken. Aangezien u bij uw arrestatie ook uw identiteitsdocumenten diende te tonen en ze dus wisten wie u was, is het toch merkwaardig dat ze van deze opportuniteit geen gebruik maakten om u op dat moment onmiddellijk te ondervragen over uw broer (CGVS p.18). U verklaarde dat uw broer toen niet in de stad was (CGVS p.19). Dit is geen afdoende verklaring om de gang van zaken te verklaren. U stelde dat de militie wilde weten waar uw broer was, hetgeen impliceert dat ze niet wisten waar hij was. Uw uitleg, dat ze niet naar hem vroegen omdat hij niet in de stad was, houdt dan ook geen steek. Moesten ze daadwerkelijk uw broer viseren, kan er aangenomen worden dat ze u daar in 2017 -2018 wel over bevroegd zouden hebben (CGVS p.19).

U verklaarde dat de Kaniyat militie niet bestond in 2012 en dat de groepering opgericht werd in 2018 of 2019 (CGVS p.12). U wijzigde vervolgens uw verklaringen en gaf aan dat u voor het eerst gehoord had van de militie in 2017, maar dat ze toen nog erg klein was (CGVS p.19). Dit is niet in overeenstemming

met de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt. De Kaniyat werd in 2012 opgericht door de zeven Kani broers in Tarhuna.

Reeds in 2015 hadden ze de volledige controle over Tarhuna en controleerden ze banken in Tarhuna en Qasr ben Ghasir. Bovendien hadden ze tot 2018 goede relaties met de GNA (Government of National Accord) van Sarraj, die ze vervolgens inwisselden voor een loyaliteit aan het LNA (Libyan National Army) van Haftar (zie infomap).

Wat betreft de problemen die uw oom gekend zou hebben kan er opgemerkt worden dat dit blote beweringen zijn die u niet kan staven met enig begin van tastbaar bewijs. Voorts blijkt dat u dit element niet aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat twijfels oproept bij de geloofwaardigheid ervan, en was de verdwijning van uw oom niet de aanleiding van uw vertrek en maakt u nergens aannemelijk dat deze ontvoering wat u betreft een vrees voor vervolging met zich mee zou brengen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw paspoort, geboorteakte en rijbewijs ondersteunen uw verklaringen aangaande uw nationaliteit en identiteit. De medische documenten van uw rug, arm en longen zijn documenten die bevestigen dat u problemen heeft met deze lichaamsdelen. De oorzaak en reden waarom u deze problemen heeft kunnen niet op basis van deze documenten afgeleid worden.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; de COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadafi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadafi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur. Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgshoofd Khalifa Haftar. Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland. In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en

zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Op 26 en 27 augustus 2022 probeerden aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is evenwel alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, was er tijdens de verslagperiode verder sprake van toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven tijdens de verslagperiode in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Ook het geweld dat eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond was hoofdzakelijk doelgericht van aard, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in

de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er toch sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Deze tendens zet zich verder tot augustus 2022. Het aantal veiligheidsincidenten bleef in de eerste acht maanden van 2022 laag net als het aantal te betreuren burgerslachtoffers. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 41 (februari- april 2022), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/g/files/tmzbd1461/files/reports/DTM_LBY_R41_IDP_Returnee_Report_Final.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tripoli. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker meent dat de beoordeling van de commissaris-generaal onterecht is waar hij oordeelt dat er in casu geen reden voor subsidiaire bescherming is. Verzoeker meent dat deze interpretatie onjuist en onvolledig is en geeft in zijn verzoekschrift een theoretische betoog.

Verzoeker analyseert een arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-756/21, International Protection Appeals Tribunal e.a., en stelt dat een valse verklaring in het oorspronkelijk asielerzoek niet belet dat een asielerzoek in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Verzoeker citeert ook uit het World Report 2022 van Human Rights Watch, uit een nieuwsbericht van Garda Com van maart 2023, en uit reisadviezen van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en van Belgische FOD Buitenlandse Zaken om de veiligheidssituatie in Libië aan te kaarten.

Er wordt geen stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift gevoegd.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving

van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die heden gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. In het kader van zijn beschermingsverzoek verklaart verzoeker niet te kunnen terugkeren naar Libië omwille van de algemene veiligheidssituatie en omwille van zijn problemen met de Kaniyat-militie. Verder denkt verzoeker geen werk te kunnen vinden bij terugkeer naar zijn land van herkomst en vreest hij te worden tegengehouden aan een controlepost.

4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Libië te verlaten.

Vooreerst merkt de Raad samen de commissaris-generaal op dat verzoeker met zijn eigen paspoort naar België reisde en kort na aankomst in België zijn paspoort heeft verbrand, wat duidt op een gebrek aan medewerking in het kader van artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, met name zijn verplichting om zo spoedig mogelijk alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen, met name zijn

verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot onder meer zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en reisroutes. Zulk gedrag strookt verder, niet met het gedrag dat een asielinstantie kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Het gedrag van verzoeker doet vermoeden dat hij wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van zijn paspoort omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die hij ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd. Verzoekers verklaringen dat hij zijn paspoort verbrandde omdat hij bang was en niet meer wilde terugkeren, kunnen dit gedrag niet vergoelijken.

Wat betreft verzoekers vrees om te worden tegengehouden aan een controlepost, motiveert de commissaris-generaal terecht: *“U kon echter niet concretiseren waarom net ù tegengehouden zou worden aan een controlepost. U verklaarde dat ze zoeken naar drugs en de mensen voor het minste arresteren (CGVS p.20). U voegde er aan toe dat u, wanneer u geen drugs vervoerde, geen concrete problemen voorzag aan controleposten (CGVS p.20). Dat het aldus volstaat om geen drugs te vervoeren om problemen aan een controlepost te vermijden, moge duidelijk zijn.”*

Verzoeker bewaart hierover het stilzwijgen in zijn verzoekschrift zodat hij er geenszins in slaagt hier een ander licht op te werpen.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoekers verklaringen over de Kaniyat-militie en zijn problemen met deze militia niet kunnen overtuigen aangezien:

- (i) zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen tijdens zijn gevangenschap in 2019-2020 inconsistent zijn;
- (ii) zijn verklaringen over de ondervraging over zijn broer, die hij onderging onder marteling door de militieleden, geen steek houden; en
- (iii) hij inconsistente en incoherente verklaringen aflegt wat betreft de oprichting en het bestaan van de Kaniyat-militie die daarenboven niet stroken met de beschikbare objectieve landeninformatie.

Voorts stelt de commissaris-generaal terdege vast dat de problemen die verzoekers oom zou hebben gekend slechts blote beweringen zijn die verzoeker niet kan staven met enig tastbaar bewijs. Ook haalde verzoeker dit element niet aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken en blijkt niet dat diens verdwijning de reden voor het vertrek van verzoeker was. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou meebrengen.

Ten slotte oordeelt de commissaris-generaal dat de door verzoeker neergelegde stukken bovenstaande appreciatie niet kunnen doen ombuigen aangezien (a) zijn paspoort, zijn geboorteakte en zijn rijbewijs enkel zijn verklaringen aangaande zijn nationaliteit en identiteit ondersteunen en (b) de medische documenten over zijn rug, arm en longen bevestigen dat hij problemen heeft met deze lichaamsdelen, maar niet preciseren wat de oorzaak of de reden zou zijn waarom hij deze problemen heeft.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. In het verzoekschrift wordt geen enkele, laat staan ernstige, poging ondernomen om de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat in deze niet geval is daar verzoeker geheel niet ingaat op deze bevindingen.

In het verzoekschrift analyseert verzoeker een arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-756/21, International Protection Appeals Tribunal e.a., en stelt hij dat een valse verklaring in het oorspronkelijk asielverzoek niet belet dat een asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker verbindt dit arrest echter niet met de concrete motieven in de bestreden beslissing. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker wordt verweten een valse verklaring te hebben afgelegd, maar wel te hebben verzaakt aan zijn medewerkingsplicht door zijn paspoort te verbranden, wat het vermoeden doet rijzen dat hij informatie achterhoudt. In zoverre de commissaris-generaal meent dat verzoekers gedrag zijn algehele geloofwaardigheid reeds in het gedrang brengt, blijkt uit het geheel van de motieven dat de commissaris-generaal zich niet enkel tot deze vaststelling heeft beperkt maar ook de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven ten gronde heeft onderzocht en beoordeeld. De motieven van de bestreden beslissing moeten aldus in hun geheel worden gelezen.

Door louter te verwijzen naar dit arrest kan verzoeker niet anders doen denken. Hij gaat in wezen niet in op de vaststellingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier, minstens slaagt hij er niet in concrete en valabele argumenten aan te reiken die hier een ander licht op werpen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Libië.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vluchtrelaas en problemen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker brengt verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bij een terugkeer naar Libië.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker betwist niet dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Libië, in casu de veiligheidssituatie in Tripoli (Tripolitanië), de plaats waar hij vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek zou hebben gewoond, moet worden beoordeeld.

De vraag die aldus dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripolitanië in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade

Vooreerst wordt vastgesteld dat de analyse van veiligheidssituatie in Libië is gebaseerd op verschillende bronnen, met name het *Algemeen Ambtsbericht Libië* van september 2021, de COI Focus *Libië. De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022* van 26 september 2022, de COI Focus *Libië*.

Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022 en het rapport van IOM Libya *IDP and Returnee Report Round 41 February - April 2022* van 2022. Hieruit blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels wordt bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen. De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Libië/Tripoli dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal stipt in de bestreden beslissing aan dat op 26 en 27 augustus 2022 aan Fathi Bashagha gelieerde gewapende groepen probeerden de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, die op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de *Stability Support Apparatus* en de *Special Deterrence Force* (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt volgens de commissaris-generaal dat het geweld dat eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en raakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (onder wie vier burgers) en 159 gewonden.

In de COI Focus *Libië. De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022* van 26 september 2022 wordt de recente situatie in Tripoli besproken en geconcludeerd als volgt: *“De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen. Desondanks is er nog steeds gevaar voor toekomstige incidenten in en rond de hoofdstad. De geciteerde analisten zijn pessimistisch en achten de kans op toekomstig geweld groot. De meeste doden en gewonden zijn leden van de gewapende militieën in Tripoli, maar er zijn ook burgerslachtoffers gevallen. Het geweld was zo plots en hevig dat burgers tussen de fronten zijn geraakt. Ook burgerdoelwitten kwamen onder vuur te liggen en de geleden materiële schade is aanzienlijk.”*

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat de cijfers van ACLED een duidelijke terugloop tonen van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020, dat deze tendens zich tot in augustus 2022 heeft voortgezet en dat deze cijfers overeenkomen met de politieke ontwikkelingen op het terrein. Hierbij wordt gepreciseerd dat het *Office for the Coordination of Humanitarian Affairs* van de Verenigde Naties in een *Situation Report* van 24 augustus 2022 stelde dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk is verbeterd door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid in maart 2021 en dat meer ontheemden terugkeren naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelijkheden (COI Focus *Libië. Burgerslachtoffers 2021-2022*, 27 september 2022, p. 8). De IOM geeft aan dat er in april 2021 223.949 binnenlandse ontheemden waren geregistreerd in Libië, wat een daling is ten opzichte van de maanden daarvoor, en dat er tegen het einde van april 2021 geen nieuwe binnenlandse ontheemden werden gerapporteerd (*Algemeen Ambtsbericht Libië*, september 2021, p. 77). Tijdens 2021 en de eerste maanden van 2022 bleven ontheemden terugkeren naar hun regio's van herkomst (IOM Libya, *IDP and Returnee Report Round 41 February - April 2022*, 2022, p. 5). Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burger-doden, waarbij 48 burgers om het leven kwamen, waarvan de helft door landmijnen. De andere burger-doden vielen door aanvallen met vuurwapens van meestal niet nader geïdentificeerde gewapende groepen op Libische burgers of immigranten. 20 van de 30 geregistreerde incidenten met burgerdoden gebeurden in Tripolitanië. 42 van de in totaal 48 doden vielen ook in dit deel van het land, waarbij het zwaartepunt gelegen is in Tripoli. Van begin maart tot einde augustus 2022 telde ACLED 12 incidenten waarbij 23 burgerdoden vielen. In tegenstelling tot de vorige periode viel de meerderheid van de dodelijke burgerslachtoffers door gevechten tussen gewapende groepen waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. Twee burgers kwamen om door doelgerichte aanvallen van gewapende groepen en twee personen stierven in de gevangenis. Een persoon werd gedood tijdens een betoging en een door de politie. Een persoon zou door een aanslag van Islamitische Staat om het leven zijn gekomen. Zeven van de twaalf geregistreerde incidenten met burgerdoden in deze periode gebeurden in Tripolitanië, waarvan vier in

Tripoli, waarbij 14 doden te betreuren vielen. Alle doden in de hoofdstad waren het gevolg van gevechten tussen gewapende groepen (COI Focus Libië. *Burgerslachtoffers 2021-2022*, 27 september 2022, p. 9-14).

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten is toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder waren er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Cairo werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije (*Algemeen Ambtsbericht Libië*, september 2021, p. 24).

De commissaris-generaal concludeert over de veiligheidssituatie in Libië als volgt:

“De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Met het algemene betoog dat het CGVS onterecht verwijst naar een aantal documenten die moeten aantonen dat er geen reden is voor subsidiaire bescherming, wat volgens verzoeker onterecht is en dat de interpretatie ervan niet alleen onjuist is maar ook onvolledig, brengt verzoeker geen concrete en objectieve elementen aan waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stellen.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker citeert uit een rapport, uit een nieuwsbericht en uit reisadviezen, en hij schetst de precare veiligheidssituatie in Libië, maar deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde veiligheidsanalyse werd gebaseerd.

Dat er ten gevolge van de conflicten in Libië nog steeds slachtoffers vallen, wordt niet betwist, maar dit heeft niet ipso facto tot gevolg dat het geweldsniveau dermate hoog is dat de loutere aanwezigheid leidt tot een nood aan internationale bescherming. Dat er zich nog dodelijke incidenten voordoen waarbij burgerslachtoffers vallen en dat er onvrede heerst in het land, wordt geenszins ontkend door de Raad noch door de commissaris-generaal. Echter, er dient ook rekening te worden gehouden met het gegeven dat het aantal burgerslachtoffers is gedaald, ook in 2022, wat geenszins wordt tegengesproken door de informatie waaraan verzoeker refereert in zijn verzoekschrift. Er wordt beklemtoond dat de recente situatie in Tripoli in rekening werd gebracht in de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt de complexe veiligheidssituatie in Libië die nog steeds niet stabiel is, maar nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden als zou er zich in Libië geen enkel veiligheidsrisico meer voordoen, maar wel dat er geen sprake is van een zodanig hoge mate van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. De Raad concludeert aldus dat de door verzoeker aangehaalde landen-informatie niet meer dan een voortzetting betreft van de in de bestreden beslissing beschreven situatie in de regio Tripoli, namelijk dat daar nog steeds gevechten plaatsvinden waarbij, in voorkomend geval, de burgerbevolking in gevaar wordt gebracht. Deze informatie acht de Raad onvoldoende om de conclusie te ontkrachten dat er in de huidige stand van zaken *“in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld (...) dermate hoog is dat zwaar-wegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”* Uit alle informatie die door beide partijen werd overgemaakt blijkt niet dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op de in artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker kan voorts niet dienstig verwijzen naar reisadviezen van de Nederlandse en Belgische overheid nu deze reisadviezen zijn bestemd voor Belgische en Nederlandse reizigers en niet zijn te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Tripoli in het algemeen voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Tripoli. Verder blijkt dat commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

5.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES